

— "Α, καὶ σὺ;

— Μάλιστα. Ἐνθυμῆσαι πόσον ἤμην τεταραγμένη ὅτε ἀνεχώρησα χθές, ἔπειτα μ' ἐπέπληξε καὶ ἡ θεία, καὶ ἔπειτα ἤρχοντο εἰς τὸν νοῦν μου πράγματα φοβερά καὶ ἐγὼ δὲν εἰξεύρω τί. Τέλος ἡ ψυχὴ μου...

— Ψυχὴ μου!

— Καὶ ἐπειδὴ ἠθέλησα νὰ μὴ συλλογίζομαι πλέον τίποτε, κατεκλίθην ἀμέσως καὶ ἔκλεισα τοὺς ὀφθαλμοὺς τόσον δυνατά, ὥστε παρευθὺς μ' ἐπῆρεν ὁ ὕπνος. Ἀλλὰ νὰ σου καὶ βλέπω τὸν συνταγματάρχην. Ἦτο ἐξηπλωμένος ὅπως τὸν εἶδον χθές, ἀλλ' εἶχε τὴν κόμην μακράν καὶ λευκὴν καὶ μορφήν γλυκυτάτην καὶ σεβασμίαν. Μᾶς παρεκάλει δὲ νὰ τον θάψωμεν εἰς γῆν ἱερὰν καὶ σὺ καὶ ἐγὼ τὸν ἐπήραμεν καὶ τον ἐκομίσσαμεν εἰς τὸ Νεκροταφεῖον. Φθάσαντες πρὸ τοῦ τάφου τῆς μητρὸς μου, εἶδομεν ὅτι τὸ μάρμαρον δὲν ἦτο εἰς τὴν θέσιν του, καὶ ἡ μήτηρ μου λευχειμονοῦσα ἐν τῷ βῆθει τοῦ τάφου ἔκειτο οὕτω πως, ὥστε ἔμενε θέσις κενὴ καὶ ἐφαίνετο ἀναμένουσα τὸν συνταγματάρχην. Ἀλλ' ὅσάκις ἐπεχειρήσαμεν νὰ τον καταβιβάσωμεν εἰς τὸν τάφον, ἡ θήκη του διέφευγε τῶν χειρῶν μας καὶ ἔμενε εἰς τὸν ἀέρα. Διέκρινα δὲ τοὺς χαρακτῆρας τοῦ ἀτυχοῦς γέροντος, διότι ἡ τριπλῇ θήκη του ἦτο διαφανὴς ὡς ἡ ἀλαβαστρίνη λυχνία, ἥτις κρέμαται ἀπὸ τῆς ὀροφῆς τοῦ θαλάμου μου. Ἦτο δὲ περίλυπος καὶ ἀπὸ τοῦ τεθρυσμένου ὠτός του ἔρρεεν ἄφθονον αἷμα. Ἀλλ' αἶφνης ἡ θήκη διαφυγοῦσα τῶν χειρῶν μας ἐξαφανίζεται, ἀπέμεινε δὲ μόνος καὶ ἄνευ θήκης ὁ συνταγματάρχης ὠχρὸς ὡς ἄγαλμα καὶ μέγας ὡς ὑψηλὴ δρυς. Αἱ ἐπωμίδες του αἱ χρυσαῖαι ἠϋζήθησαν κατὰ μῆκος καὶ μετεσχηματίσθησαν εἰς πτέρυγας, ἐκαῖνος δὲ ἀνελήφθη εἰς τὸν οὐρανὸν εὐλογῶν ἡμᾶς καὶ διὰ τῶν δύο χειρῶν του. Αἶφνης ἐξύπνησα μετὰ δακρύων ἀλλὰ δὲν διηγήθην τὸ ὄνειρον εἰς τὴν θείαν διότι καὶ πάλιν ἤθελε μ' ἐπιπλήξει.

— Ἐμὲ μόνον πρέπει νὰ ἐπιπλήξῃ, ἀγαπητὴ μου Κλημεντίνε. Ἐγὼ πταίω ἐὰν ὁ γλυκὺς σου ὕπνος ἐταράχθῃ. Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ τὰ πάντα διορθοῦνται. Εὐθὺς σήμερον θὰ προσπαθήσω νὰ εὕρω ὀριστικὸν τόπον πρὸς κατοικίαν τοῦ συνταγματάρχου.

ΣΥΜΜΙΚΤΑ

ΟΛΥΜΠΙΟΣ ΖΕΥΣ. — Συμφώνως πρὸς τι ἀνέκδοτον ὕπερ πολλάκις ἐπαναληφθὲν κατέστη γενικῶς πιστευτόν, ὁ Φειδίας, ποιῶν τὸν ἐν Ὀλυμπίᾳ Δία, ἐνεπνεύσθη ὑπὸ τῶν ἐξῆς διασήμεων στίχων τῆς Ἰλιάδος (I, 528).

ἢ καὶ κυανέρεσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων,
ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπερρώσαντο ἀνάκτος
κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο· μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὀλυμπον.

Τὴν παρεῖδοσιν δὲ τούτην ἐκράτυνεν ἡ σύμπτωσις, καθ' ἣν αἱ σωζόμεναι

κεφαλή τοῦ θεοῦ τούτου πᾶσαι περιστάσιν αὐτὸν φέροντα κατὰ τὸ μέλ-
λον ἢ ἦσαν πυκνοὺς βαστρήχους καθήμενους ἀπὸ τοῦ μετώπου δίκην χαίτης
λέοντος. Ἐντεῦθεν δὲ κατέστη σύνηδες τὸ ποιῆσθαι λόγον περὶ τῆς χαίτης
δοῦς κόμης τοῦ Διὸς καὶ τὸ συμπραίνειν ὅτι αἱ σωζόμεναι κεφαλὴ ἐξηγοῦσι
τοὺς ὁμηρικὸς στίχους· μίξ δέ τις τοῦτων ὠρισμένη, ἡ εὑρεθείσα ἐν Οἰκισοί,
ἣτις νῦν εὑρεται ἐν τῷ βαλτικανικῷ μουσεῖῳ, ἐκφράζει θαυμασίως τὴν ποιη-
τικὴν ιδέαν τοῦ Διὸς. Ὁ δὲ ἐν Μονάχῳ καθηγητὴς Bruno, εὐχαριστηθεὶς ἐκ
τούτου τοῦ πορίσματος, προσέβη ἔτι περαιτέρω, ἀναγνωρίσας ἐν τῇ κεφαλῇ
τῇ εὑρεθείσῃ ἐν Οἰκισοί καλὸν ἀντίτυπον τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀγάλματος τοῦ
Φειδίου. Ὁ "Οδερβεκ καὶ ἄλλοι ἐξηκολούθησαν κατὰ μέγα μέρος παραδε-
χόμενοι τὴν γνώμην ταύτην, μὴ αἰσθανόμενοι ὅπως τὸ πνεῦμα τῆς προκει-
μένης κεφαλῆς διαφέρει τοῦ ὑψηλοῦ χαρακτήρος τῆς ἐλληνικῆς τέχνης ἐπὶ
Φειδίου. Τὸ θέμα τοῦτο ἀνέλαβεν ὁ Γερμανὸς μὲν ἀλλ' ἐν Ἑσσίᾳ ζῶν ἀρ-
χιολόγος Στέφανι, ἐν τῷ ἐπ' ἐσχάτων ἐκδοθέντι φυλλαδίῳ τοῦ Comptes-
rendu de la Commission Archéologique τῆς Πετροπόλεως. Φρονεῖ δὲ οὗτος
ὅτι πρέπει νὰ ζητήσωμεν εἰρημικώτερόν τινα τύπον ὡς ἐκφράζοντα τοὺς χα-
ρακτήρας τοῦ φειδικοῦ ἀγάλματος καὶ ἀνευρίσκει τὸ αἰτούμενον κατὰ
προσέγγισιν ἐν τῇ κεφαλῇ τοῦ θεοῦ, οἷα ἀπετυπώθη ἐπὶ δύο ἀργυρῶν νομι-
σμάτων τῆς Ἡλίδος. Τῶν δὲ νομισμάτων τούτων τὸ ἕτερον ἀποτεθροσκόρισται
ἐν τῷ βρετανικῷ μουσεῖῳ καὶ παρέχει ἀνεμφηρίστως εὐγενέστατον τύπον ἐλ-
ληνικῆς τέχνης ἐν τῇ ὑψίστῃ αὐτῆς ἀκμῇ. Ὁ Στέφανι φρονεῖ ὅτι τὸ νόμισμα
τοῦτο ἀνήκει εἰς χρόνον ὀλίγῳ προγενέστερον τοῦ Φειδίου, ἀλλὰ πιθανῶς ὀλί-
γους θὰ εὔρη τοὺς περὶ ταῦτα συμφωνοῦντας. Τὸ δ' ἕτερον νόμισμα εὑρηται
ἐν τῷ Μουσείῳ τοῦ Βερολίνου καὶ ἀνήκει εἰς ἐποχὴν μεταγενεστέραν τῆς τοῦ
Φειδίου. Μεταξὺ δὲ τῶν δύο τούτων τύπων θεωρεῖ ἀνευρετέον ὁ Στέφανι τὸν
Ὀλύμπιον Δία. Καὶ ταῦτα μὲν οὕτω· ἀλλ' ὑπερκαπιζόμενοι τὰς κεφαλὰς
τὰς ἐχούσας κόμην χαίτην κατερχομένην ἐκ τῶν ὀφρύων, ἀνακαλοῦμεν
εἰς τὴν μνήμην αὐτοῦ ὅτι τοιοῦτός τις εἶνε ὁ χαρακτήρ τῆς κόμης καὶ τοῦ
μετώπου τῆς γνωστῆς ἐκ Μήλου μαρμαρίνης κεφαλῆς τῆς ἐν τῷ βρετανικῷ
μουσεῖῳ. Καὶ καλεῖται μὲν αὕτη συνήθως Ἀσκληπιός, ἀλλ' ἐνίοτε, ἴσως δὲ
ὀρθότερον, Ζεὺς, καθόσον τὰ λείψανα μεταλλίνου στεφάνου κοσμοῦντός ποτε
τὴν κεφαλὴν, ἀρμύζουσι μᾶλλον εἰς τὸν Δία ἢ εἰς τὸν Ἀσκληπιόν. Τὴν κε-
φαλὴν δὲ ταύτην προεβλέποντες, εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ αἰσθανθῶμεν ὅτι τὸ
δεικνύον τὴν κατεργασίαν αὐτῆς πνεῦμα δὲν συμφωνεῖ πρὸς τὴν ἐντελεστά-
την ἀκμὴν τῆς γλυπτικῆς ἐν Ἑλλάδι. Οὕτω δέ, κίπερ παραδεχόμενοι τὴν
γνώμην τοῦ Στέφανι περὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Οἰκισοί, νομίζομεν ὅτι δὲν ὑπο-
χρεούμεθα νὰ παρρίψωμεν τὴν εἰδήσιν ὅτι ὁ Ζεὺς τοῦ Φειδίου εἶχε τὰς ἀμ-
βροσίους χαίτας, ὧν μνείαν ποιοῦνται οἱ ὁμηρικοὶ στίχοι.

* *

ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΗΣ ΔΗΜΟΓΡΑΦΙΑΣ. Συνήλθεν ἐκ' ἐσχάτων ἐν Περτιίᾳ

συνέδριον δημογραφικόν. Καλοῦσι δὲ δημογραφίαν διὰ νεολογίας εἰλημμένης ἐκ τῆς ἑλληνικῆς γλώττης τὴν ἐπιστήμην τὴν ἀσχολουμένην περὶ τοὺς ἀνθρώπους, τὰ ἔθνη αὐτῶν, τὸν βίον καὶ τὸν θάνατον, μεταχειριζομένην δὲ ὡς ὄργανον τὴν στατιστικὴν. Πλεῖστα δὲ ζητήματα ἐξητάσθησαν, ἐν οἷς τὸ περὶ τῶν μεθόδων τῆς ἀπογραφῆς τῶν κατοίκων χώρας τινός, τὸ περὶ τῶν αἰτίων τῶν θανόντων, μάλιστα δ' ἐν νεκρῇ ἡλικίᾳ, τὸ περὶ ἀποβολῶν καὶ τῶν διαφόρων αὐτῶν αἰτίων καὶ ἄλλα πολλά. Εὐχάριστον δὲ πρακτικὸν ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ἡ ἀπόφασις τοῦ συνεδρίου περὶ συντάξεως στατιστικῶν δελταρίων περὶ γεννήσεων, γάμων, θανάτων. Τὰ πρότυπα ταῦτα δελτάρια, ὧν ἡ διατύπωσις συνεζητήθη μετὰ μεγίστης ἐπιμελείας, θὰ ἐφαρμοσθῶσιν ἄμέσως τὸ πρῶτον ἐν δύο πόλεσι, ταῖς Βρυξέλλαις καὶ τῇ Ῥώμῃ, ἔσως δὲ θὰ ἐπακολουθήσῃ ταχέως καὶ τὸ Βερολίνον. Τὸ συνέδριον συζητοῦν τὰ κατὰ τὰς ἀποβολὰς ἀνεμνήσθη σπουδαίας τινός παρατηρήσεως τοῦ Ῥώσου δημογράφου Τσουριλόφ. Τοῦ λόγου ὄντος περὶ ἀποβολῶν παρατηρήθη ὅτι παρὰ τοῖς ἔθνεσιν ἔνθα τὸ γεννᾶν δίδυμα εἶνε σπάνιον (ὡς ἐν Γαλλίᾳ ἔνθα μεταξὺ 1000 γεννήσεων μόνον 9 γεννήσεις διδύμων ἀπαντῶσιν), συμβαίνουσι πολλάκι ἀποβολαί. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν δὲν ἠδύναντο νὰ εὗρωσι τὴν μεταξὺ τῶν δύο τούτων φαινομένων ὑπάρχουσαν σχέσιν· ἀλλὰ τὸ παρατηρηθὲν ὑπὸ τοῦ Ῥώσου ἐπιστήμονος ἔλυσε τὸ πρόβλημα. Κατὰ τὰς ἐρεῖνας δηλαδὴ αὐτοῦ αἱ φυλαὶ παρ' αἷς γεννῶνται πολλά διδύμα εἶνε ὑψηλοῦ ἀναστήματος· τοῦ δὲ τοκετοῦ ὄντος εὐκολωτέρου εἰς τὰς γυναῖκας τὰς ὑψηλὰς, εὐνόητον εἶνε ὅτι ἔνθα ὀλιγώτερα διδύμα, δηλαδὴ ἔνθα χαμηλότεραι αἱ γυναῖκες, ἐκεῖ καὶ συχνότεραι αἱ ἀποβολαί.

Αὐπηρόν δὲ εἶνε ὅτι ὁ τὴν ἀξιόλογον ταύτην παρατήρησιν πρό τινας χρόνου ποιήσας Τσουριλόφ κατὰ τὰς αὐτὰς ἡμέρας, καθ' ἃς ἐν Παρισίοις εἰργάζετο τὸ συνέδριον, ἀπέθνησκεν ἐν Πηρουπόλει νεκρώτατος ἔτι τὴν ἡλικίαν. Σπουδαιότατον ὑπῆρξε τὸ τελευταῖον αὐτοῦ ἔργον, φυλλάδιον ἐπιγραφόμενον αἰτίαι τοῦ ἐκφυλισμοῦ τῶν πεπολιτισμένων ἐθνῶν, ἐν ᾧ ἐπραγματεύθη τὸ ἐξῆς ζήτημα. Ὅταν αἱ στρατολογικαὶ ἐπιτροπαὶ ἐκλέγωσιν ἐκ τινος χώρας τοὺς Ῥωμαλεοτάτους καὶ ὠραιοτάτους τῶν ἀνδρῶν ἵνα κατατάξωσιν αὐτοὺς εἰς τοὺς στρατιώτας, ἐξαιροῦντες τοὺς ἀδυνατωτάτους καὶ λεπτοφυεστάτους, οἵτινες γίνονται σύζυγοι καὶ ἀκολουθῶς πατέρες, δὲν παρασκευάζουσιν εἰς τὴν χώραν ἀπογόνους ἀθλίους; Καὶ εἰρήνης μὲν ποτε οὔσης δύνανται παλαιοὶ στρατιῶται ἐπιστρέψαντες εἰς τὴν πατριὸν γῆν νὰ συντείνωσιν εἰς τὴν διάδοσιν τοῦ εἶδους· ἀλλ' ἐπελθόντος πολέμου καὶ ἀφάνισαντος πολλοὺς τῶν ἐκλεκτῶν τούτων τῆς στρατολογικῆς ἐπιτροπῆς, μένει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀνατεθειμένη ἡ φροντίς τῆς πολλαπλασιασέως τῶν ἀνθρώπων εἰς τοὺς κυφοὺς καὶ ῥιχθούς, ἐπειδὴ ἐκαῖνοι εἶνε οἱ ἄνευ βραδύτητος καὶ ἄνευ κωλυμάτων νυμφευόμενοι τὰς κόρας καὶ γεννῶντες τέκνα. Ἐν τούτῳ δὲ τῷ φαινομένῳ δὲν ἔγκειται φοβερὰ αἰτία ἐκφυλισμοῦ;

Εἰς τὸ δυσχερέστατον τοῦτο ζήτημα ἀπήντησεν ὁ Τσουριλόφ καταφατικῶς. Ἐξήτασε δὲ τὴν ἀναλογίαν τῶν ἀδυνάτων τὴν ἐξελεγχομένην ὑπὸ τῶν στρατολογικῶν ἐπιτροπῶν εἰκοσατηρίδα μετὰ ἕκαστον πόλεμον καὶ εἶρεν ὅτι οἱ υἱοὶ πατέρων ἀδυνάτων ἦσαν ἀδύνατοι καὶ αὐτοί. Οὕτως ὁ πόλεμος ἐν ταῖς παρ' ἡμῶν κοινωνίαις παράγει ἀκριβῶς τὸ ἐναντίον ἀποτέλεσμα ἐκεῖνου ὅπερ παράγει ἐν τῇ φύσει. Διότι παρὰ μὲν τοῖς ἀνθρώποις τοῖς ζῶσι κατὰ φύσιν φονεύει τὸν ἀδύνατον καὶ ἐμποδίζει αὐτὸν νὰ διαδώσῃ τὰς ἀδυναμίας του, ἐν δὲ ταῖς καθ' ἡμᾶς κοινωνίαις προστατεύει αὐτὸν ἐπὶ ζημίᾳ τοῦ ἰσχυροῦ καὶ ἐξασφαλίζει τὴν δικαίωσιν τῶν ὀργανικῶν αὐτοῦ ἐλαττωμάτων. Κατ' ἀντίθεσιν δὲ πρὸς τὴν φυσικὴν ἐπιλογὴν ὁ Ῥώσος ἐπιστήμων ἐκάλεσε τὸ φαινόμενον τοῦτο στρατιωτικὴν ἐπιλογὴν, ἔχουσαν ἀκριβῶς τὸ ἐναντίον ἀποτέλεσμα ἐκεῖνης.

Ἐξετάσας δ' ἔπειτα, μετὰ τὰ θερμὰ μάλιστα συγχαρητήρια τοῦ Δάρβιν, τὰς ἀρχαίας κοινωνίας ἀπὸ ταύτης τῆς ὁψευς ἔδειξε τὴν ἐπίδρασιν τῆς στρατιωτικῆς ἐπιλογῆς ἐπὶ τὴν τύχην αὐτῶν, οἷα ἐπιφάνεται ἐν τῇ ἱστορίᾳ.

Τοιαῦτα ἐργασθεῖς ὁ Τσουριλόφ καὶ ἔτι σπουδαιότερα ἐν τῷ μέλλοντι ἐπαγγελλλόμενος, δικαίως θρηνεῖται ὑπὸ τῶν εἰδημόνων διὰ τὸν ἄωρον αὐτοῦ θάνατον ἐν ἡλικίᾳ ἐτῶν εἴκοσι καὶ τεσσάρων. (Academy)

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ. — Τὴν 17 Αὐγούστου (ν) μεγαλοπρεπεῖς ἐγένοντο ἐν τῇ γαλλικῇ πόλει Macou ἑορταὶ ἐπὶ τῇ ἀποκαλύψει τοῦ ἀνδριάντος τοῦ δικσήμερου ποιητοῦ Λαμαρτίνου, ὅστις ὡς γενέθλιον αὐτοῦ γῆν ἐθεώρει αὐτὴν καὶ ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐγκατῶκησεν.

— Ἡ ἐν Λονδίῳ ἐλληνικὴ ἐπιτροπὴ δημοσιεύει προσεχῶς γαλλιστὶ τὰ μέρη ἐκεῖνα τῆς περὶ τοῦ ἀνατολικοῦ ζητήματος συγγραφῆς τοῦ σὶr Tolle-mache Sinclair ὅσα ἀναφέρονται εἰς τὴν Ἑλλάδα ἢ τὰ συμφέροντα τῆς ἐλληνικῆς φυλῆς.

*
* *

ΤΕΧΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ. — Ὁ Οὐγγρος ὑπολογαγὸς Ζούμποβιτς ὅστις πρὸ τριῶν ἐτῶν ἔφιππος διήλκεν ἀπὸ Βιέννης εἰς Παρισίους, ἐφεῦρεν ἐφίππιον δι' οὗ δύναται τις ἐπιβάινων ἵππον καὶ ἔχων τὸ ἄνω μέρος τοῦ σώματος ἐλεύθερον νὰ διέρχηται ποταμὸν ὀρμητικὸν καὶ βαθύν. Ὁ Οὐγγρος ἀξιοματικὸς ἐποιήσατο τελευταῖα πειράματα τοῦ ἐφιππίου του τοῦτου ἐν τῷ Ταμέσει· πλήρης δ' ἐπιτυχία ἠκολούθησε τὴν πρώτην δοκιμὴν. Ὁ ὑπολογαγὸς ἔμεινε δύο ὥρας ἔφιππος ἐν τῷ ὕδατι πλέων ἐλευθέρως. Τὸ ἐφίππιον τοῦτο ὅπερ εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ καουτσούκ πληροῦται ἁέρος, δύναται δ' ἐντὸς αὐτοῦ νὰ περιλάβῃ καὶ τροφάς, ζυγίζει δ' ἐν ὅλῳ 4-5 χιλιόγραμμα.